

тувание, вързанитѣ и заптиетата стигнаха до Ичера. Помолиха единѣтъ отъ заптиетата Аптю Османовъ, да ги не прѣкърва прѣзъ селото вързани, защото иматъ познайници и роднини. Той се съгласи, като и самъ укоряваше постѣпката на чорбаджийтѣ и азаитѣ. Въ Ичера се спрѣха на Бойчовѣтъ ханъ. Подиръ нѣколко минути Пенчо Божиловъ се върна отъ Сливенъ и се отби на сѣщиятъ ханъ. Съ него придружаваше и Юрданъ Вавовъ. Той се чудеше на тѣзи нечакана срѣща. Д. Кукумявковъ и Б. Митювъ като бѣха извѣстни за неговото отиване до Сливенъ, намѣриха случай до го испитатъ като влѣзаха въ оборѣтъ ужъ да гледатъ конието и узнаха, че е казалъ за тѣхното улавяние на Петръ Костовъ. На трѣгване заржчаха на П. Божиловъ да извѣсти на младежитѣ по всѣкакъвъ начинъ да откъсватъ. Слѣдъ този таенъ говоръ П. Божиловъ замина за Градецъ, а другитѣ за Сливенъ. Вечерта късно стигнаха въ градѣтъ и се отпраавиха съ заптиетата чакъ до конактѣтъ, но вече бѣ късно за да се разглѣда защо тѣ бѣха обвинени и докарани; затова ги въведаха въ заптийскитѣ коушѣ и тукъ Аптю Османовъ подаде на заптийскитѣ юзбашия двѣ писма съчинени отъ З. Кановичъ, едното бѣше за юзбашията, а другото — за мюте-сарифинѣтъ, Хайдаръ-бей. На утрината, два часа подиръ изгрѣванието на слънцето, единъ мюляазиминъ заведе затворницитѣ прѣдъ мюте-сарифинѣтъ, при когото имаше двамина граждани: Русчу Мирковичъ и Михалаки Гюлмязовъ. Той распита по отдѣлно затворницитѣ за какво сѣ ходили въ Градецъ. Д. Сѣбевъ каза, че е ходилъ по търговия и че случайно се е събиралъ съ Д. Кукумявковъ. Послѣднийтъ каза че, е родомъ отъ тамъ и е ходилъ да навиди баща си и роднинитѣ си, по празниците. Мюте-сарифинѣтъ обърнатъ къмъ гражда-